

Miller–Pawluczuk:*Nőnek lenni, és nem bedilizni*

– részlet –

KATA: Sziasztok! Nagyon örülök, hogy eljöttetek: ezen a héten megoszthatjuk egymással a tapasztalatainkat, és együtt lehetünk. Mondjátok csak, mi érdekel benneteket legjobban?

GABI: A munka és a pasik.

KRISZTI: Engem talán a gyerekek.

ZITA: A szex.

ÁGI: A barátom.

KATA: Nem rossz felhozatal. Melyikkel kezdjük? Meg tudtok egyezni?

ÉVI: A pasikkal!

KATA: Nincs ellenvetés? Ha nincs, akkor csapjunk bele! Elsőnek felteszek egy provokatív kérdést: mit csinálunk a pasikkal?

ÁGI: Sok mindent.

KATA: Sok mindent? Pontosabban?

ÁGI: Mozi, kávéház, séta...

ZITA: Szeretkezünk.

JOLI: Élünk.

KATA: Hm... Én azt mondom – nálatok egy kicsit régebb óta élek –, hogy a pasikkal legjobb semmit se csinálni. Most nem érem be ennyivel, nem ezért jöttünk össze. Mondok valamit: ha egy srác álmatlan éjszakákat okoz egy lánynak, de ő a lány minden boldogságának egyetlen záloga, akkor már kész is a dráma. Sajnos gyakori eset.

ÁGI: Régóta ezzel küszködöm.

KATA: Mondd el!

ÁGI: Régóta visszatérő problémám, de csak mostanában tisztult le bennem, hogy képtelen vagyok olyan hosszú távú, biztos, nyugodt kapcsolatra, amiben jól érezném magam. Rémesen választok párt.

KATA: Jó, hogy észrevetted: te választasz.

ÁGI: Sajnos észrevettem.

KATA: Bravó! Gratulálok! Vegyél magadnak virágot!

ÁGI: Egy lehetőséget sem...

KATA: Tényleg vegyé! Az első lépést már megtetted. Mondd tovább, mi a tapasztalatod a férfiakkal?

ÁGI: Mindig ugyanaz. A legrosszabb, hogy egy párkapcsolatban olyan, mintha megszűnnék. Eltűnnek az igényeim, a saját kis világom, a barátaim, a munkám, minden.

KATA: Csak ő létezik.

ÁGI: Mintha a férfi, akivel járok, teljesen kitöltené az életem, teljesen átadom magam. Nem koncentrálok a munkámra. Múltkor is egy fontos céges ügyféllel voltam, én meg teljesen elvarázsoltam mentem a találkozóra, amiből később gondjaim is származtak, meg persze szégyelltem is magam. De ez se térített magamhoz. Bármit eltűrök egy kapcsolatban és egyáltalán nem csodálkozom, ha úgy bánnak velem, hogy... Erről nem is tudok beszélni...

KATA: Mondd csak el!

ÁGI: Nem egyszerű... Kiabál velem, hogy minden az én hibám. Meg hogy pszichésen sérült vagyok, és ezt már nem bírja. Időnként el akarom hagyni, de amikor legutóbb elment, majd felhívott és közölte, hogy vége, kicsúszott a talaj a lábam alól. Bármit megtennék, hogy visszajöjjön... kétségbe vagyok esve, nem értem, mi történik velem. Remegek. Nem tudom, mit tegyek. Félek, hogy a végén tényleg elhagy.

KATA: Mi történne, ha elhagyna?

ÁGI: Nem tudom... egyedül érezném magam, mint akit mindenki elhagyott. Senkinek se tudnám elmondani, hogy telt a napom.

KATA: Neki el tudod?

ÁGI: Nem...

KATA: Mit vársz ettől a héttől?

ÁGI: Megtanulni, hogyan kell egyedül élni. Hogy ne kelljen mindenáron együtt lennem valakivel.

KATA: Nagyon fontos dolgot mondtál. Megtanulni egyedül élni. Igen...

KRISZTI: Bennem is valami hasonló zajlik. Nem is tudom, hogy mondjam el. Ötvenöt éves vagyok, két gyerekem van. Azért jöttem ide, mert szomorú vagyok, valami nagy súlyt cipelek a vállamon, mintha az egész világot a hátamon hordoznám. Örökké rosszkedvű vagyok, lehangolt, mintha nem is élnék. Állandóan teszek-veszek, pedig semmi kedvem hozzá. Élettelen, lötyyedt vagyok, olyan...

KATA: Folyton azt mondd: ilyen vagyok, olyan vagyok... ez úgy hangzik, mintha azt mondanád, „ilyen a természetem”. Bebeszéled magadnak, hogy ennek így kell lennie. Pedig nem kell. Beletrafáltál, ez a probléma sokakat érint: a rajtam van a világ terhe, a teljes elhagyottság, a szomorúság, sőt, néha a kétségbeesés, hogy semmiért nem jár nekem jutalom.